

vanlige, skjulte Maade givet sig til at mønstre Pers Paaklædning. Med smaa, skæve Sideblikke undersøgte han hans silkeforede Frakke, hans Handsker, hans langnæsedede Pariserfodtøj og Diamantknapperne i hans Skjortebryst.

„Naturligvis“ — fortsatte han saa — „helt uforberedt paa, at Moder kunde gaa bort, var vi jo ikke, lige saa lidt som hun selv var det. Dertil havde hun for længe været svag. Det synes endog, som hun har haft en Forudanelse om sin nære Død. Hun har ikke alene efterladt nøjagtige og udførlige Bestemmelser angaaende Begravelsen og om Fordelingen af Hjemmets Indbo. Hun har ogsaa skrevet Afskedsbreve til alle dem af os Søskende, hvem hun ikke daglig havde om sig. — Der findes ogsaa et Brev til dig. Og en forseglet Æske.“

Han sagde det sidste efter en lille Kunstpavse. Samtidig betragtede han Broderen for at iagttage, hvad Virkning Meddelelsen vilde gøre paa ham.

„Foreløbig har Signe opbevaret begge Dele,“ vedblev han. „Vi troede dig som sagt i Udlandet og har derfor ikke ment at turde gøre noget Forsøg paa at bringe dig dem ihænde. Nu veed jeg ikke, om du maaske selv vil afhente dem. Du vil jo i disse Dage træffe os alle samlede. Ogsaa Ingrid og Thomas er kommen hertil for at være med at lægge Moder i Kiste. Iøvrigt skal Moder naturligvis begraves ovre ved Siden af Fader. Det er Meningen, at hun skal føres derover med et Skib, der gaar herfra imorgen Eftermiddag. Forinden vil vi saa afholde en lille Familiehøjtidelighed derhjemme omkring Kisten, og nu, da vi veed, at du er her i Byen, vilde det jo gøre os særlig ondt, om vi skulde savne dig ved den Lejlighed, — det kan jeg her trøstigt sige paa alles Vegne.“